

Rachel
Winters

Meilė
pagal sutartį,
arba

TOBULA KNYGA
NETFLIX
KARTAI!

Romantinė komedija

MIELA,
PROTINGA
IR JUOKINGA
KNYGA
APIE MEILĘ,
KURIAI
NEREIKIA
SCENARIJAUS

Rachel Winters

Meilė
pagal sutartį,
arba
Romantinė komedija

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Rita Kaminskaitė

VILNIUS 2020

Rachel WINTERS
WOULD LIKE TO MEET
Trapeze, London 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Rachel Winters, 2019
First published in Great Britain 2019 by Trapeze, London,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd
© Rita Kaminskaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-477-9

Katastrofa

KAVINĖ „PAS GILĄ“, RYTŲ DALIDŽAS, SEKMA-
DIENIS, GRUODŽIO 2 D., VELNIŠKAI ANKSTI
(10 VAL.)

EVĖ SAMERS - netoli trisdešimties, šlakuo-
ta, rudaplaukė, su garbanomis iki pečių,
ryškiai geltona šeštojo dešimtmečio sti-
liaus platėjančia suknele, „Dr. Martens“
batais - stovi priešais barą ir nekantriai
trepsi koja, ji siaubingai susijaudinusi.

Baristas neskubėjo su mano užsakymu, mintyse padėkojau jam už tai, kad taip uoliai, meniškai spaudžia man apelsinų sultis. Dirstelėjau į jo „Sveiki, aš vardu“ kortelę. „Zanas“. Vienas iš tų vardų, primenančių, jog kita karta jau čia, ir ji ruošia natūralias sultis taip, tarsi medituotų. Eilė už manęs vis ilgėjo, kol mano apelsinų sultys pasiekė dzeno būseną.

Nors apskritai nemėgstu užlaikyti žmonių, šiandien man reikėjo, kad Zanas neskubėtų, nes turėjau susikaupti tam, ką ketinau padaryti.

- Gal pageidautumėte papildomo ingrediento, kad gėrimas tikrai būtų ypatingas?

„Nebent tik degtinės, Zanai.“

– Ką turite omeny?

– Stebuklingo ingrediento – puikiai tinka pagirioms, – Zanas atlenkė pirštus parodydamas kiaušinį.

Mostelėjau, kad mestų kiaušinį į maišytuvą, – vis tiek nekečiau tų sulčių gerti.

Dabar mano rankos drebėjo: įtikinamiau atrodys, jog tai nelaimingas atsitikimas. Kelis kartus giliai įkvėpiau. „Tu gali tai padaryti, Eve Samers“, – rūsčiai įsakiau sau.

Nors, jei viską darysiu deramai, galiausiai išėsiu sužinojusi to vargšo vaikino vardą ir, jei iš tikrųjų pasiseks, telefono numerį.

Kol Zanas plakė, patikrinau telefoną ir pamačiau, kad Dž.E.M.S. pokalbių grupė aktyvi.

DŽEREMIS: Ar ji pasiryžo? Eve, Eve, Eve. Ar tu tikrai tai darai?
PASAKYK TAIP.

SARA: Marija, ar jau užsakei servetėles stalo viduriui?

DŽEREMIS: Sara, prisijunk prie NUOTAKŲ SIAUBŪNIŲ pokalbių svetainės. Mūsiškė dabar turi svarbesnių reikalų.

MARIJA: CHEBRA. Eve, ar tikrai nori tai padaryti? Norėjau pasakyti, Dieve, viliuosi, jog darai, bet ar esi tikra?

– Tadam! – ištarė Zanas, iškeldamas mano sultis. Širdis sudrebėjo. Laikas.

EVĖ: Einu.

Net tokį ankstyvą sekmadienį kavinė pietryčių Londone buvo perpildyta. Nuo tikslo mane skyrė kliūčių ruožas. Paau-

gliai naujais, dar gurgždančiais drabužiais, tarsi tiesiai iš metro reklaminių plakatų, skirtų internetinėms mados svetainėms, tokiems drabužiams visi buvo per seni. Lankytojai su nešiojamaisiais kompiuteriais, apsimitantys, kad tebegurkšnoja savo kavą, nors puodeliai jau seniai tušti. Karštos mamytės su vaikučiais kaip lėlėmis. Ir jis – „Ramones“ gerbėjas.

Pasirinkau jį žvalgydamasi nuo staliuko, jau anksčiau išitaisiau čia su savo kompiuteriu, kad galėčiau matyti kiekvieną įėjusįjį. Vaikinas atsisėdo šalia didelės Kalėdų eglės. Netoli trisdešimties, mielas, su barzda, po languotais marškiniais vilkėjo „Ramones“ sportinius marškinėlius, labiau priminė studentą nei suaugusįjį (tai yra kaip tik mano skonio).

Atėjo vienas, nemūvėjo vestuvinio žiedo, neturėjo vaikų – tiesą sakant, bent jau minimalus meilės objekto rinkinukas. Jam pasisekė.

Jei atvirai, man jis pasirodė visai žavus, ir dėl to ėmiau dar labiau nervintis. Nes pastaruoju metu, užuot bandžiusi susirasti patinkantį vaikina, tik įsivaizduodavau, kaip mes gyventume kartu, bet tikrovėje niekada nieko nedrįsau užkalbinti. Tik *ne* dabar.

Prasibrovusi pro tankiai sustatytus staliukus, išdygau per kelis žingsnius nuo savo taikinio. Jis buvo palinkęs prie knygos – Richardo Heringo „Kaip nesuaugti“ – ir tai mane sustabdė. Ar tokias knygas turėtų skaityti mano išrinktasis? Pasistengiau likti plačių pažiūrų ir ėmiau pamažu artintis.

Liko trys žingsniai.

Du.

Vienas.

Stovėjau prie pat jo. Iš arti vaikinas atrodė dar mielesnis.

„Dabar arba niekada.“

Artindamasi laikiau rankoje sultis, pulsas tvinkčiojo gerklėje, širdis stipriai daužėsi į šonkaulius, tarsi bandytų iššokti.

„Nagi, nagi, DABAR!“

„Ramonės“ gerbėjas nusijuokė iš kažko, ką tik perskaityto... ir aš praėjau pro šalį.

„Prakeikimas.“ Negaliu to padaryti. Bet ir trauktis negaliu.

Nes kas žino, galbūt jis mano svajonių vyras. Įsivaizdavau, kaip mūsų žvilgsniai susitinka ir abu akimirksniu suprantame, jog mums lemta kartu nugyventi visą gyvenimą, lygiai kaip kine. Nors dabar, laikydama rankoje apelsinų sultis su kiaušiniu, jaučiausi taip toli nuo kino ekrano, kad toliau neįmanoma.

Ėjau vilkdama koją už kojos, bet vis tiek atsitokėjau stovinti prie savo vietos. Įsitaisiau prie bendro stalo, man nesant prie jo prisėdo vyras su dukra. Jis: įpusėjęs ketvirtą dešimtį, tamsiaplaukis, skaitė sekmadieninį laikraštį, panašus į informacinių technologijų darbuotoją. Ji: miela, plonomis kasytėmis, akiniais raudonais rėmeliais, maždaug septynerių. Mergaitė skaitė knygą ir sūpavo kojas. Miglotai prisiminiau, lyg būčiau mačiusi čia juos anksčiau.

Palinkau prie nešiojamojo kompiuterio ir išsitraukiau telefoną.

EVĖ: Negaliu to padaryti. Kodėl maniau, kad galėsiu? Ar ne jūsų, mano draugų, pareiga atkalbėti nuo visiškos beprotybės?

SARA: Gali daryti bet ką, jei nusprendei. Bet sutinku, tai visiškai beprotybė.

DŽEREMIS: Eve, nedrįsk pasiduoti. Čiupk savo Hju Grantą!

MARIJA: Eve, tu gali! Giliai įkvėpk ir bandyk dar kartą. Mes tavim tikime!

DŽEREMIS: Ryžkis vardan meilės! Ar bent jau dėl mūsų.

Apskritai mano geriausi draugai sveiko proto, inteligentiški žmonės, todėl jų padrąsinta pasijutau geriau.

Be to, jie teisūs. Aš *galiu* tai padaryti, tiksliau, privalau.

Delsiau užtektinai ilgai. Atsikėliau ir tą trumpą akimirką vyras prie staliuko dėbtelėjo, tarsi stebėdamasis mano elgesiu. Apsimečiau, jog paprasčiausiai kai ką pamiršau ir turiu grįžti pasiimti. „Žmonės nuolat taip elgiasi, labai ačiū.“

Šįkart pasirinkau trumpesnę kelią, o tai reiškė, kad turėjau prasisprausti pro grupelę tobulai atrodančių mamųčių.

Man kelią pastoję du tvarkingai aprenkti didžiaukai vaikai. Mergaitė visiškai baltais plaukais ir berniukas tiesiais, tamsiais, abu atrodė kaip iš aktorių atrankos filmui „Vaikai iš tavo košmarų“.

– Atsiprašau, man tik reikia praeiti. Ačiū. Taigi, jei galėtumėte... – gėrimas nuvarvėjo mano riešu ir skubiai ištiesinau pasvirusią stiklinę. Įsivaizduokite, jei Hju Grantas „Noting Hile“ prieš atsitrenkdamas į Džuliją Roberts jau būtų išgėręs savo sultis – tada viso labo suplotų plastikinę stiklinę į jos krūtinę.

– *Prašau*, pasitraukite, – tyliai maldavau. Jie nusišypsojo. – Prašyčiau, – pakartočiau kiek garsiau, dirstelėdama „Ramonės“ vaikino pusėn, kažin, ar jis dar neišėjo?

Viena iš mamųčių, blondinė, „mamos džinsais“ aukštu liemeniu, naujuteliais sportbačiais, atsitraukė nuo pokalbio su drauge, blizgančius plaukus susirišusia į uodegėlę, ir vertinamai mane nužvelgė.

– Ar viskas gerai?

Mano skruostai akimirksniu užkaito.

– Viskas puiku! Atsiprašau. Aš tik noriu praeiti.

Žmonės prie artimiausių staliukų jau ėmė dairytis mano pusėn.

Plaukų uodegėlė papurtė galvą.

– Mūsų vaikai patys priima sprendimus. Kerštai, Tiesa, ko jūs norite?

„O, Dieve.“ Vaikai žiūrėjo į mane, tada ištiesė rankas.

Turėti rudus plaukus, blyškią odą ir strazdanas yra prakeikimas, kilus net menkiausiam iššūkiui kūnas tampa išdaviku. Nereikėjo žiūrėti, ir taip žinojau, kad mano krūtinė ir kaklas nuėjo raudonomis dėmėmis.

– Tu kaip morka! Pažiūrėk, mama, ji morka! – sušuko mergaitė – Tiesa?

Berniukas išsigandęs aiktelėjo.

– Ar ji išberta? Tai užkrečiama?

– Koks tu protingas, Ketī. Ne, panelė tik šiek tiek sutrikusi.

– Man baisu, – ištarė Tiesa.

Dabar visos penkios mamytės spoksojo į mane, išspaudžiau šypsena, nors magėjo išrėžti, kokie bus tokio jų auklėjimo padariniai: šių vaikų bendraklasiai tikrai skaudžiai kentės.

Tačiau tik apėjau stalą, prisišliejusi prie jo krašto, vis dar užraudusiu veidu ir krūtine. Mamytės stebėjo mano pastangas, tuo metu Tiesa, Kerštas ir kiti vaikai (spėju, jie buvo vardu Vargas, Didelė Klaida ir Mirtinas Pavojus) ėmė kikenti.

„Ramonės“ vaikinai vėl atsidūrė mano akiratyje. Šį kartą man pavyks. Nuėjau tiesiai prie jo, įbedusi akis į telefoną, tarsi nieko aplink nematyčiau, ir „atsitiktinai“ atsitrenkiau. O pasakui įvyko tikrai miela romantiška pažintis.

Aišku, jei vaikščiosi nežiūrėdama, kur eini, neišvengiamai į ką nors atsitrenksi. Tik tada nepasirinksi, į ką.

Kitos penkios sekundės buvo kankinamai lėtos.

Penkta. Neatitraukdama akių nuo ekrano, aukštai iškėlus stiklinę pagreitinau žingsnį.

Ketvirta. Paskutinę įmanomą akimirką pakėliau akis.

Trečia. Droviai nusišypsojau, vaikinų akys buvo sklidinios siaubo.

Antra. Nes prie jo ką tik priėjo smulkutė senelė, vaikinai atsargiai suspaudė ją glėbyje.

Pirma. Trenkiausi į vaikiną, suspausdama senelę tarp mūsų, iš stiklinės pliūptelėjo apelsinų sultys.

Viską mačiau labai aiškiai. Atšokau, širdis daužėsi, su palengvėjimu pamačiau, kad jie abu sausi. Kad ir kaip baisiai viskas atrodė, aš viso labo užgriuvau ant dviejų nepažįstamųjų, bet laiku reagavau ir bent jau neapipyčiau sultimis mielos senučiuokės.

– Man *taip* gaila, ar jums abiem viskas gerai?

– Ne, ir dėkoti reikia tau, nerangi karve, – sukvarkė senelė.

„Ramones“ vaikinai piktai dėbtelėjo. Atsidusau. Nuojauta kuždėjo, kad mums nelemta būti drauge.

Jau norėjau vėl pasisiūlyti jiems į pagalbą, bet staiga pasigirdo tūžmingas riksmas, primindamas man veiksmo ir atoveiksmio dėsnį.

– Tiesa! Tau viskas gerai? Pasakyk mamytei!

„O, ne.“ Atsisukau su tuščia stikline rankoje.

Baltutėliai mažosios Tiesos plaukai dabar buvo ryškiai oranžiniai, mama karštligiškai valė permirkusias sruogas, nuo pailgo veidelio varvėjo. Ketis, žiūrėdamas į apipiltą draugę, vaipėsi.

– Man tikrai labai gaila... – išsižiojau.

– Jai viskas gerai? – paklausė Kečio mama, stovinti saugiu atstumu.

– Ne, negerai. Prakeikimas, Džaneta, paduok man drėgnų servetėlių.

Tada Tiesos mamos galvoje gimė mintis, ji atsisuko į mane, aš vis dar karštligiškai abiem rankomis spaudžiau stiklinę. Mamytė patrynė šlapius nuo sulčių pirštus.

– Kas *tiksliai*, – iškošė ji, – buvo toje stiklinėje?

Prabilau gergždama, tarsi mane kas dusintų.

– Apelsinai, tik tiek. – Mamytė kiek atsipalaidavo. – Ir kiaušinis.

Mamytė sukliko ir ėmė dar įnirtingiau valyti dukrą, net jos trumpai kirpti plaukai tirtėjo.

Suspigo dar viena mamytė.

– O, Dieve, Siuze! Ar ji veganė?

Stovėjau šalia, pasmerkta, ir troškau prasmegti skradžiai žemę. Degė visas kūnas.

– Ar galiu kuo padėti? Tuoj atnešiu servetėlių!

Nubėgau prie savo stalo, jaučiau, kad tuoj pulsiu į isteriją. Tėvas su dukra sėdėjo sukišę nosis į savo skaitinius, regis, tik jiedu visoje kavinėje nepastebėjo, kas vyksta. Servetėlės buvo ant stalo krašto arčiau manęs. Padėjau stiklinę ir sugriebiau servetėles. Tuo metu dukra pakėlė akis – ir mirktelėjo. Buvau per daug susijaudinusi, kad atsakyčiau.

Siuzė netarusi nė žodžio stvėrė iš manęs servetėles ir pakėlė prie dukters burnos.

– Liežuvį!

Tiesa staigiai iškišo liežuvį, galiu prisiekti, kad tą akimirką žiūrėjo tiesiai į mane. Siuzė puolė valyti, kapotus judesius palydėdama žodžiais.

– Ji. Alergiška. Kiaušiniams. Jei praris bent lašelį... – ir prisišnekėjo. Tą akimirką Tiesa išbalo ir ėmė žagsėti.

– Tiesa, pasakyk mamytei, kad nenurijai.

Mergytė atsiraugėjo vieną kartą. Antrą.

Juk tai vyksta ne iš tikrųjų, ar ne? Užgniaužiau kvapą ir ėmiau rimtai svarstyti, ar nepabėgti iš kavinės, palikus nešiojamąjį kompiuterį ir krepšį.

– Mamyte, ar *ji* užkrečiama? – paklausė nuostabūs mažasis Ketis.

Tiesa atrodė taip, tarsi tuoj tuoj čiaudės, bet... nečiaudėjo.

Jai iš burnos, jei galima taip pasakyti, pasipylė švytintis fontanas, ir su tokia jėga, jog, kai šliūkstelėjo Kečiui į veidą, šis žengė atpakalias ir nugriuvo.

Visa kavinė sustingo ir nuščiuvo, spengiančioje tyloje girdėjosi, kaip nuo Kečio laša vėmalai.

Scena buvo siaubinga – neįtikėtina siaubinga – ir aš jaučiausi baisiai, kai dar kartą mergaitei iš burnos kaip kulka iššovė vėmalai apipylė gulinčio Kečio veidelį, mažytė, nedovanotina mano dalis pagalvojo: „Tad *štai* kodėl ji vardu Tiesa.“

Išėjau iš tualetu, kur tūnojau pasislėpusi, kol galiausiai mamytės su savo vaikučiais išėjo, jos įsiutusios pažadėjo niekada čia negrįžti. Zanas mostu atsisakė pagalbos viską išvalyti: supratau, kad mamytės savaitėmis vedė jį ir visą personalą iš proto, protestuodamos prieš bendrus abiejų lyčių tualetus. Jis net išvirė man šviežios kavos, puodelis jau garavo ant stalo. Dėkinga pamojavau jam.

Tėvas su dukra tebesėdėjo čia – vyliausi, kad jų nerasiu, ne-

įstengiau niekam pažvelgti į akis. Vienintelė protinga išeitis – išgerti kavą, susirinkti daiktus ir niekada čia negrįžti.

Prisėdau prie nešiojamojo kompiuterio, atsivėriau juo tarsi skydu ir surizikavau apsidairyti po kavinę. Gyvenimas daugiau ar mažiau grįžo į savo vėžes.

Tarsi nieko nebūtų įvykę.

Išskyrus tai, kad kitus dešimt metų, užsimerkdama prieš miegą, akyse regėsiu šitą vaizdą.

DŽEREMIS: Na??? Kaip viskas praėjo? Ar Hju Grantas užkibo?

SARA: Odie, Eve, pasakyk, kad iš tikrųjų nepadarei to, tu tikrai trenkta.

MARIJA: Aš čia, jei nori pasikalbėti.

Per anksti vėl išgyventi tą pačią traumą.

Pasiėmiau kavą ir įbedžiau akis į tuščią ekraną. Dabar man tereikia viską aprašyti, su visomis kankinančiomis smulkmenomis, nes juk vien dėl to tai padariau.

Vos pradėjusi spausdinti pajutau tą savotišką niežulį: toks jausmas apima, kai į tave kas nors spokso.

Mažoji mergaitė. Regis, ji manęs laukė ir norėjo kažką pasakyti. Permečiau plaukus per petį ir palinkau prie kompiuterio, vyliausi, kad jai tiesiog nuobodu. Bet mergaitė prisislinko arčiau.

– Na? – nekantraudama paklausė. – Kaip sekasi?

– Atsiprašau? – loštelėjau apstulbusi.

– Anete, – išsiblaškęs perspėjo vyras, švelniai timptelėdamas dukrą arčiau savęs. – Palik jaunąją panelę ramybėje.

„Jaunąją panelę!“ Pasakė tokiu tonu, kad aš iškart pasišiaušiau. Tarsi jis būtų vienintelis suaugėlis prie šio stalo.

Mergaitė atsitraukė nuo tėvo, jis ėmė greitai kažką rodyti pirštais – gestų kalba, supratau, pamačiusi klausos aparatą mergaitės ausyse. Dukra nekreipė į jį dėmesio.

– Mes apsimetėme, kad nematome, kas vyksta, – pasakė ji. Ir pridūrė, kad jau visai būtų aišku: – To vėmimo.

Jos tėvas įnikęs skaitė kelionių skyrelį.

– Tai jis sugalvojo, – tęsė ji. – Sakė, kad tu ir taip būsi sutrikusi. – Vyras pervertė puslapį. – Tai *ka?* Ar gerai pasielgėme?

Man prireikė akimirkos atsakyti. Supratau, jog turėčiau išžižesti – juk jos tėvas aiškiai laikė mane idiote, tačiau mergaitės atvirumas sujaudino.

– Taip, – patikinau ją. – Ačiū. – Ji nušvito, nors tėvas liko įknibęs į laikraštį. Gal jis prijaučia šeimoms, su kuriomis ką tik taip siaubingai pasielgiau. – Aš apsikaulinau, bet jiems dar blogiau. Tie vargšai vaikai ir jų mamos...

Bet mergaitė jau energingai purtė galvą, net kaselių galiukai plakė per akinius.

– Jie *tikraja prasme* mirtini mūsų priešai. Mes daug *savaičių* galvojome, ką padaryti, kad jie čia daugiau neateitų.

– Lažinuosi, kad nebūtumėte pasielgę kaip aš, – atsakiau kreivai šyptelėjusi.

Akimirką mergaitė susimąščiusi žvelgė į mane. Tada nusišypsojo.

– Aš Anetė, – prisistatė. – O čia mano tėtis, – ir niuktelėjo jį alkūne.

Po trumpos pauzės tėvas ištiesė ranką.

– Benas, – ištarė santūriai.

– Evė, – atsakiau ir pasistengiau nusišypsoti savo geriausia „aš visiškai normali“ šypsena. Mano ranka akimirką dingo jo delne, tada jis vėl ėmėsi laikraščio.

Anetė palinko į priekį ir spoksojo į mane taip, tarsi būčiau įdomiausias dalykas visoje kavinėje.

– Tu geriausia, kas čia atsitiko per amžius, – pareiškė ji.

– Kaip miela, – atsakiau, nusprendžiau priimti tai kaip komplimentą. Kažkodėl nemaniau, kad tėvas jai pritaria. – Man taip pirmą kartą, prisiekiu. *Niekada* nieko panašaus nesu iškrėtusi.

Nežinia kodėl, bet po tų žodžių Benas staiga atkreipė į mane dėmesį. Pažvelgė ir rudose akyse šmėstelėjo kažkas panašaus į nuostabą.

– Tikrai? – paklausė jis. – Tuomet kodėl mes jau antrą kartą matome, kaip jūs šioje kavinėje ant ko nors išpilate savo gėrimą?

Pirmas skyrius

Kodas: raudona

BARAS RŪSYJE, SOHAS, PENKTADIENIS, LAPKRIČIO 16 D., 22 VAL.

EVE stovi su nedidele grupele dailiai apsirengusių dvidešimties su trupučiu metų merginų, rankose laiko paglamžytą plastikinę „stiklinę“ su pigiu baltuoju vynu ir retkarčiais galvos linktelėjimu reaguoja į pokalbį. Patikrina telefoną, mano, nepastebimai, bet yra pernelyg įkaušusi, kad suprastų, jog anaipol.

Prieš dvi savaites

SARA: Tuoj išsiųsiu jums pristatymą, kad būtų lengviau viską planuoti, kai susirinksite kitą savaitę. Pasitinkit pašto dėžutes!

MARIJA: Mes norėtume surengti tavo mergvakarį patys.

DŽEREMIS: Tai nereiškia, kad atsisakome rengti tau mergvakarį.

SARA: Užtat dabar tikrai ŽINOSITE, kad jis man patiks. Ir jei jau užsiminėme apie mano vestuves, ar galime pakalbėti apie tavo porą, Eve?

Įmečiau telefoną į rankinę. Sara nesiliovė kalbėti apie porą man nuo tada, kai susižadėjo. Lyg aš neimčiau to į galvą.

Vėl nukreipiau dėmesį į dvi iki skausmo madingas merginas šalia, akį rėžė du dalykai: pirma, jų nuostabi, kūdikiškai tyra, nerimo nepaliesta oda, ir antra, nepaisant mano griežtos trijų taurių taisyklės, esu apgirtusi labiau, nei maniau.

Tokie susiejimai man buvo kaip prakeiksmas. Kartą per mėnesį visi asistentai, dirbantys televizijos ar kino agentūrose, susitikdavo vis kitame, bet tokiaime pat siaubingame bare Londono centre užmegzti ryšių (tai yra paliežuvauti). Nežinia kodėl, bet čia niekada nebūdavo maisto, tik baltasis vynas (pigiausias), kuris liejosi upėmis. Galėjau tik spėti, jog visi čia esantys per jauni pagiriotis ir palaimingai nežino, ką reiškia atsibusti ryte ir pamatyti, kad veide įsirėžę kiekvieni iš tavo dvidešimt devynerių metų.

Kita vertus... rankinėje turėjau sumuštinį su kiaušiniu, mirtinai norėjau jį suvalgyti, bet vis neradau tinkamos akimirkos. Mano proto balsas šaukte šaukė, jog privalau įsimesti ką nors į skrandį, bet stabdė mintis, kad normalūs žmonės nesineša sumuštinių į ryšių užmezgimo renginius.

Viena iš merginų, Džodė, nusibraukė nuo veido šviesių plaukų uždangą ir nusišypsojo lyg būtų pranašesnė, ir aš iškart pasijutau kaip jauniklė. Susidarė įspūdis, kad ji kažko manęs klausė. Džodė dirbo asistente vienoje iš žymiausių agentūrų šiame versle ir rinko gandus tarsi tai būtų valiuta.

– Ką praleidau? – tvirčiau sugniaužiau rankoje plastikinę vyno taurę. Dar ne taip seniai tokiuose vakarėliuose lankydavausi ne viena.

– Atsitemčiau čia jaunąją Džeraldiną supažindinti su šaunia mūsų chebryte, – pasakė Džodė. Kalbėjo vienu iš tų Londono

akcentų, ryškiai ištesdama žodžius, ir su kiekvienu skiemeniu aš vis labiau jaučiausi atvykėle iš šiaurės.

Atsigrėžiau į paauglę su apskritais akiniais. Diduma plaukų buvo susukti į netvarkingą kuodą, likusios susivėlusios sruogos krito ant pečių, tarsi ji sakytų: „Tik *pažiūrėkit*, kaip aš nesirūpinu savo išvaizda.“ Po kombinezonu ji vilkėjo baltus sportinius marškinėlius, ant krūtinės juodomis didžiosiomis raidėmis buvo užrašyta: GRETA GERWIG*. Iškart užsimaniau tokių, nors niekada nebuvau tokia kieta, kad drįščiau juos apsilvilti.

– Ar ji pas jus stažuojasi? – paklausiau.

Akimirkai stojo tyla.

– Eve, tu visai buka, – nusijuokė Džodė. – Ji asistentė.

– Bet ji vaikas! – išsprūdo man, stipriai sučiaupiau lūpas, tarsi taip galėčiau atsiimti savo žodžius.

Džeraldina nusijuokė dusliu gerklingu juoku ir pridėjo ranką prie krūtinės.

– *Ačiū*. Asistentės amžiui aš kone priešistorinė būtybė, – ir tyliau, beveik pašnibždomis pridūrė: – Man beveik *dvidešimt treji*. Nerimavau, kad visi laikys mane per sena.

– Neatrodai nė diena vyresnė nei dvidešimt vienerių, – automatiškai išpyškino Džodė.

Norėjau suimti Džeraldiną už pečių ir pasakyti, kad ji tokia jauna, kaip naujutėlis drabužis dar su etikete. Bet tik gurkštelėjau vyno.

– Džeraldina dirba „Džefrio ir Ternerio“ agentūroje, – daugiareikšmiškai ištare Džodė, pasistengiau į tai nekreipti dėmesio.

„Džefris ir Terneris“ buvo maža, bet populiarī kino ir televizijos scenaristų agentūra. Prieš kelerius metus jie konkuravo

* Amerikiečių aktorė, scenaristė ir kino režisierė. (*Čia ir toliau vertėjos pastabos.*)

su „Viljamas Džonatanas Montgomeris ir sūnūs“, vėliau tapo prestižine agentūra, o mes... na, mūsų gyvenimas grįžo į įprastą vėžes.

– Vienas iš naujų Džeraldinos bendradarbių, Ričis, juk senas tavo draugas? Ar taip, Eve? – spaudė mane Džodė.

Pro jos ausis niekas nepraslys. Kai išsiaiškino, jog pažinojau jį dar kaip paprastą vaikiną *Rikį*, niekada nepraleisdavo progos pasikapstyti giliau. Mano buvusysis mūsų industrijoje žinomas kaip vienas ragis, taip vadina viengungius. Dėl to jis tapo nuolatiniu Džodės gandų taikiniu. Kaip visada, tik nusišypsojau ir nieko jai nepasakiau.

– Ričis nuostabus, – prapliupo girti Džeraldina. – Neabejoju, kad greit taps agentu. Vien į jį pažvelgus aišku, kad jo laukia žaibiška karjera.

– Taip, nepanašu, kad visą gyvenimą ketina likti asistentu, – pasakė Džodė ir uždėjo delną man ant rankos. – Nesijaudink, ateis ir tavo laikas. Tiesiog tavo situacija unikali.

Džodė neklydo, bet man rūpėjo ne tai. „Juk jie neketina jo paaukštinti?“ Man suspaudė gerklę.

– O kur tu dirbi? – paklausė manęs Džeraldina.

Atsidusau. Anksčiau ar vėliau vis tiek sužinotų.

– „Viljamas Džonatanas Montgomeris ir sūnūs“, – pasakiau. Džeraldinos akys išsiplėtė.

– O, tai tu *ta* Evė.

Kai esi industrijoje ilgiausiai išdirbusi asistentė, kalbos netrunka pasklisti.

Lengviau atsidusau, kai merginos nusprendė dar išgerti ir pa-traukė prie baro. Vėl išsitraukiau telefoną, norėdama, kad šian-dien būtų jau kitas penktadienis ir čia būtų mano draugai. Kar-tais atstumas tarp mūsų atrodo daug didesnis, nei įsivaizduoju.

EVĖ: GELBĖKIT, AŠ APSUPTA PAIKŪ.

MARIJA: Kur tu?

EVĖ: Asistentų vakarėlyje.

EVĖ: *VAIKŪ.

DŽEREMIS: Ar Mikas ten?

EVĖ: Ne. Jis dabar leidžia laiką tik su agentais.

SARA: Jai tik į gera. TAI TIK Į GERA TAVO KARJERAI, EVE.

DŽEREMIS: KO MES ŠAUKIAME?

MARIJA: Tu jau beveik agentė, Eve. Tu dar save parodysi. Kodėl neini namo? Rūpinkis savimi.

Įsidėjau telefoną neatsakiusi Marijai. Kad ir kokie atgrasūs man šie vakarėliai, turiu juose lankytis, jei puoselėju viltį kada nors pakilti aukščiau asistentės. Visi čia susirenka tuo pačiu tikslu, visi karštligiškaai stengiasi kalbėti tik tai, ką reikia, bendrauti su tinkamais žmonėmis, užmegzti svarbius ryšius. Aš irgi taip elgiausi nuo tada, kai pirmą kartą atvykau į Londoną. Tik ne dėl agento darbo.

„Jei dabar mane matytų tėtis.“

Žinau, jis didžiutęsi, tik nustebtų, kad aš šioje verslo pusėje. Atstovauju rašytojams, užuot rašiusi pati. Svarstyty, kas nutiko mergaitei, kuri dar dvylikos pareiškė, kad ketina tapti nauja Nora Efron ar Dorote Teilor, ir elgėsi taip, tarsi rašymas būtų toks pat svarbus kaip maistas ar oras. Aišku, jis niekada nesužinos, ką pasakė pirmas agentas, kuriam parodžiau savo scenarijų.

„Jūs neturite talento.“

Mane nupurtė drebulys. Įprastai įstengdavau išmesti iš galvos bet kokias mintis apie rašymą, tačiau šį vakarą kažkodėl sunkiai sekėsi. „Septyneri darbo asistente metai. Laimingų sukaktuvių, Eve.“ Ir vis tiek man pasisekė. Tegul mano svajonė neišsipildė, užtat padedu kitiems scenaristams siekti jų svajonės. Stengtis būtų verta, jei tapčiau agente. Montis nuolat kartoja, jog kol kas dar netinku šiam darbui. Jei tik galėčiau įrodyti sau, kad turiu talentą, galiausiai tai suprastų ir jis.

Prasispraudžiau prie baro šalia Džodės, ketindama pastatyti tuščią stiklinę, ir spėjau nugirsti Džeraldinos žodžius.

– *Niekada* taip ilgai neužsibūčiau viename darbe, – tą akimirką ji pastebėjo mane. – Tik neįsižeisk.

– Tai ne Evės kaltė, – užstojo mane Džodė. – Jos viršininkas Montis šiek tiek trenktas.

Tai išgirdusi pasišiaušiau. Montis šioje industrijoje buvo įžymybė, „senosios gvardijos“ atstovas. Vienas paskutinių mohikanų, menančių tas dienas, kai visi sandoriai būdavo sudaromi prie baro uždaruose klubuose. Prireikus jis vis dar sugebėjo apžavėti prodiuserius, bet pasaulis judėjo į priekį. Industriją užplūdo entuziastingas jaunimas, visi jie turėjo įgimtą supratimą apie pasitenkinimą. Vien nuo to žodžio Montį išberdavo.

– Jis dirba puikiai, – atsakiau, suprasdama, jog gelbsčiu ne tik jo kvalifikaciją, bet ir savo.

– Visi mes žinome, kodėl tu dar ten. Dėl lengvatų ir privilegijų, – Džodė ištarė vėl nutęsdama žodžius ir amžiaus tarpas tarp mūsų virto bedugne. – Tikriausiai Montis turi geros kompromituojančios medžiagos apie tą „Oskarą“ laimėjusį scenaristą, kad sugeba jį taip ilgai išlaikyti.

Džodė žinojo viską apie visus garsiausius rašytojus, tai buvo

jos principo reikalas. Tačiau apie šį privilegijuotą Mončio klientą kai ko nenutuokė net ji.

Džeraldinos akys sublizgo.

– Juk kalbi ne apie Ezra Česterį? *Odie*, koks jis? Ar toks pat karštas, koks atrodo instagrame? Kaip *miela*, kad jis susitikinėja su Monika Rid. Ji, tipo, *dešimt* metų vyresnė už jį, bet jam nerūpi. Kada pasirodys naujas jo filmas? Ar tiesa, kad jis paskyrė pusę savo užmokesčio labdarai? Papasakok man *viską*.

Ezra prieš trejus metus laimėjo „Oskarą“ už geriausią scenarijų ir akimirksniu tapo industrijos numylėtinium, tačiau įžymybe tik tada, kai ėmė susitikinėti su Monika Rid, Holivudo elito atstove. Ačiū gandus nešiojančiai žiniasklaidai ir populiariausių šimtukams bei dešimtukams – dabar jo instagrame paskyrą seka daugiau kaip trys šimtai tūkstančių. Štai kaip jis atsidūrė gretose tų, kurie pasirodo ekrane, o ne yra už jo.

– Daug pasakyti apie filmą negaliu, – atsakiau ir nusišypsodavau, kad sušvelninčiau savo žodžius.

– Eve, kokia tu juokinga, – ištarė Džodė, ir staiga aš vėl atsidūriau vidurinėje mokykloje, kur vaikai tyčiojosi iš manęs, nes per pamokas keldavau ranką. – Čia mes visi draugai. Bent jau gali pasakyti, ar gandai tikri. Ar didžiajam Ezrai Česteriui tikrai kūrybinė krizė?

– Nieko panašaus, – atšoviau, stengiausi nekreipti dėmesio, kaip išgirdus žodį „draugai“ man suspaudė krūtinę.

Su Džode matydavomės kartą per mėnesį maždaug metus, nuo tada, kai ji įsidarbino asistente. Ar tai jau galima vadinti draugyste? Iš dalies taip, nes persikėlusį į Londoną supratau, kad susirasti draugų kitur, išskyrus darbą, beveik neįmanoma. Ir vis dėlto... tą vienintelį kartą, kai nuėjome išgerti tik mudvi, atsipalaidavau ir išsipasakojau jai asmeninių dalykų. Kitą dieną

nepažįstama asistentė parašė man laišką, siūlydama savo psichoterapeutą. Daugiau vien su Džode niekur nėjau.

– Tikriausiai labdaringa veikla atima visą laiką ir nėra kada rašyti, – su užuojauta ištarė Džeraldina. – Jis visą mėnesį praleido Pietų Amerikoje, kad asmeniškai susitiktų su vaikais, kuriems aukoja pinigus. Ir kaip jam tai pavyksta?

– Mes irgi stebimės, – atsakiau neutraliai, prisiminusi meniškas vynuogynų, kuriuose jis irgi spėjo apsilankyti, nuotraukas.

– Eve, papasakok apie Ezrą ką nors, ko *nežinome*, – paprašė Džodė, užversdama akis, tarsi mus abi erzintų Džeraldina. Tarsi būtume suokalbininkės.

– Na, – pradėjau, man vis dar svaigo galva, pernelyg daug pigaus vyno tuščiu skrandžiu. – Tiesa ta, kad Ezra... – mačiau, kaip Džodei užgniaužė kvapą. Mano telefonas sudūzgė.

Nutilau, suprasdama, kaip lengva būtų joms paaiškinti, reikia papasakoti, kodėl mano draugai namuose vadina jį ASI-LU. Vienu mostu sugriaučiau savo ir agentūros reputaciją.

Dideliam jų nusivylimui, nutilau ir kyštelėjau ranką į rankinę. Kad rasčiau telefoną, turėjau ištraukti sumuštinį. „Ai, velniop.“ Pradariau maišelį ir atsikandau. Žmonės, kurie mano, kad būti agentu yra šlovinga karjera, nematė manęs, šokančios į paskutinį traukinį su duonos kepalu rankoje, kad galėčiau suvalgyti skrebutį lovoje.

Džodė kostelėjo ir sutrikusi pažvelgė į mane.

– Na? Nagi, Eve, klok.

– Gerai... – nusileidau. – Tiesa ta... – nutilau, kad praryčiau likusį sumuštinį. Jos nekantriai žengė žingsnį artyn. – Kitas jo projektas bus tikra sensacija.

Smūgis žemiau juostos. Iš veidų mačiau, kad nepatikėjo.

– Gerai, – abejingai ištarė Džodė ir jos su Džeraldina susižvalgė, šį kartą aš likau atstumtoji.

Štai ką reiškia pradirbti asistente septynerius metus. Tampi tikra profesionalė.

Gal Ezra ir ASILAS, bet nė vienas čia esantis niekada nesužinos, kodėl.

Įkišau tuščią sumuštinio maišelį į rankinę ir išsitraukiau telefoną. Radau kelis praleistus Mončio skambučius. Pažįstant jį, galėjo skambinti dėl bet ko: pradedant klientų krize ir baigiant tuo, kad jam reikia parnešti iš valyklos kostiumą.

Šįkart net apsidžiaugiau, kad jis reikalauja tiek dėmesio.

– Atsiprašau, turiu bėgti. Man reikia grįžti į biurą.

Džeraldina dirstelėjo į savo vandeniui atsparų „Baby G“ laikrodį.

– Bet jau po dešimtos! – nusistebėjo ji. – Ir dar *penktadienį!*

Nusišypsojau jai saldžiausia šypsena.

– Sveika atvykusi į agentūrų verslą.

– Kodas: raudona. Papuoliau į pasalą, – Montis kalbėjo pašnibždomis, bet balsas keistai aidėjo. – Tu pasakei jiems, kur šįvakar būsiu?

– Kam? – svirduliavau Dino gatve, braudamasi per penktadienio nakties minią.

– Semui ir Maksui. Jie čia.

Semas ir Maksas buvo naujo Ezros scenarijaus prodiuseriai. Jie viską darė išvien, tarsi kažkas būtų bandęs nugalaboti hidrą, tačiau tik padalijo į dvi dalis ir ji toliau lyg niekur nieko gyveno dviejuose asmenyse. Dar nebuvo sutikusi dviejų tokių nuo-

širdžiai malonių žmonių. Nemanau, kad jie galėtų neperspėję užsipulti Montį.

– Ar jūs „Ašė“?

– Taip, – sušnypštė jis. – Tai *tu* išdavei jiems, kad aš čia?

Prikandau liežuvį ir nieko neatsakiau. Montis amžiais lindėjo savo uždarame klube, kone persikraustė ten. „Ašė“ praleisdavo daugiau laiko nei namuose, ir bet kas, ką nors žinantis apie Montį, neieškos jo biure.

– Tai jie abu tiesiog ėmė ir atsirado ten?

– Taip, net nepaskambinę. – Triukšmas užgožė kitus jo žodžius. Ar girdžiu nuleidžiamą vandenį? – Turi čia ateiti. Kodas: *raudona*, Evelina.

Montis savo sugalvota kodų sistema naudojosi, jei būnant su klientais jam prireikdavo mano pagalbos, – taip jie nesuprasdavo, kad jis skambina asistentei. „Gintarinė“ reiškė „kovinę parengtį“. „Žalia“ – mažesnes bėdas. Užsakyti taksi ar panašiai. „Kodo: raudona“ situacijos sudėtingumas buvo nenuspėjamas. Pastarąjį kartą klientas paspringo mėsos kukuliu, o Montis buvo per daug girtas, kad prisimintų, jog aš savaitgaliui išvykusi į namus ir negaliu atlikti Heimlich'o manevro būdama Šefilde. Šiaip ar taip, klientas liko gyvas.

– Mane reikia iš čia ištraukti. – Turiu pridurti, kad Montis moka būti labai dramatiškas. Mes dirbame su scenaristais, ne šnipais. – *Mėšlas*. – Kelias sekundes fone girdėjau tik moterų balsus.

– Monti? Ar viskas gerai?

– Palauk, – sušnibždėjo jis. Balsai nutilo. – Ateik ir ištrauk mane iš čia!

– Jau einu. Kokiame jūs kambaryje?

Klubas buvo Meifere, septynių aukštų, įskaitant baseiną ant stogo ir sveikatinimo centrą.

Montis sumurmėjo kažką apie Voltero paletę.

– Atsiprašau, bet nesupratau.

– Sakau, MOTERŲ TUALETE.

– Tai... išeikite, – paslaugiai pasiūliau.

– Norėčiau, bet aš įstrigau, Evelina. *Velniškai įstrigau.*

Eidama link metro džiaugiausi, kad suvalgiau tą sumuštinį su kiaušiniu. Nuo jauta kuždėjo, kad privalau būti blaivi.

– Aš tai padarysiu, – ištariau. –
Pasirašykite susitarimą ir aš susipažinsiu su kuo nors
kaip romantinėse komedijose. Aš pakartosiu tų filmų romantiškas
pažintis. Kelionės. Atostogos. Atsitiktiniai susitikimai. Nesiliausiu,
kol kuris nors variantas nesuveiks. „Bet tu net per „Tinder“ negali su
niekuo susipažinti“, – kuždėjo man proto balsas.
Bet aš jį nutildžiau.

RACHEL WINTERS – žurnalistė, skiltininkė, vieniša, neturi nei vaikų, nei gyvūnų, gyvena Londone, šiuo metu dirba „Orion“ leidykloje redaktore, todėl yra labai panaši į pirmosios savo knygos veikėją Evę. Tik Evė, nors visada svajojo kurti scenarijus, yra užstrigusi agentūroje kaip asistentė. Atrodo, amžiams.

Evės bosas Montis, kino ir televizijos agentūros savininkas, – girtuoklis ir plevėsa. Evės socialinis gyvenimas apgailėtinas. Evės karjera jau 7 metus stovi vietoje. Evės asmeninis gyvenimas... neegzistuoja. Ir čia dar ne viskas – ji greit gali netekti savo darbo vietas. Nes svarbiausias klientas, gražuolis scenaristas Ezra Česteris, atsisako rašyti scenarijų romantinei komedijai – „Oskaro“ laimėtojai nerašo tokių niekų ir apskritai – jis, matote, jomis netiki! O be scenarijaus Evės agentūrai – galas.

Evė iš nevilties meta Ezrai beprotišką iššūkį: jeigu ji sugebės jam įrodyti, kad romantiška meilė egzistuoja, jis privalės parašyti tą praekiktą scenarijų. Ir jai nelieka nieko daugiau, kaip tik... bandyti susitikinėti su vyriškiais pačiai. Taip, kaip filmuose!

„Meilė pagal sutartį“ – romantinė komedija knygos pavidalu. Tai taip juokinga, kad pamiršite visus filmus, o Evė taps nauja geriausia jūsų drauge. Jūs juk norite, kad jai pasisektų?

ISBN 978-609-466-477-9

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt